

ГРИЖА

Пробуждамъ се — деньтъ въ прозорцитѣ ме гледа,
на сладосънна нощъ прогонилъ сетний знакъ.
Днесъ що ме чака вѣнъ — разгрѣмъ или победа?—
не знамъ, но ти, нали, но ти ме чакашъ пакъ.

Съ оборено чело стоишъ на моя прагъ,
прошарени коси разпустнала въ безреда,
проблѣсва въ твоя взоръ тревоженъ полузракъ.
Излизамъ — и по менъ ти трѣгвашъ смъртнобледа.

Покрусенъ въ ранина, азъ сѣщамъ твоя дихъ
при всѣки смѣлъ подемъ, при всѣкое падение;
кажи, следъ кой възторгъ горчилки азъ не пихъ,

и колко божества измрѣха неродени
на страдното сѣрдце въ най-пазения кѣтъ,
о, Грижа, спѣтнице въ нерадъ и стрѣмень пѣтъ!